

foftninger. Dette er selvfølgelig ikke nogen gaaſte heldig Maade at gaa frem paa; der vil derfor vistnok være almindelig Tilfredshed med at faae dette Forhold klart og beſtemt ordnet ved en Lovbeſtemmeſe. Det har ogsaa været ſaaledes hidtil, at man kun har lignet diſe Beløb paa Beboerne i vedkommende Sogn, men det har for Kjøbenhavns Vedkommende indeholdt forſjellige Arimeligheeder, idet her i Kjøbenhavn Sogneinddelingen ſpiller en meget lille Rolle, og Folk, ſom aldrig komme til at benytte vedkommende Kirke, ere da komne til at betale til den, medens derimod de, der ville komme til at benytte den, maaffe have været helt fri for at betale. Finantsudvalget udtalte derfor i Fjor det Ønſte eller ſtillede det Krav, at man for Fremtiden ved Vigningen til Kjøbenhavns Kirker vilde følge en anden Fremgangsmaade, nemlig at ligne Beløbet paa hele Byen under Et i Stedet for paa de enkelte Sogne. Det er Lovforſlagets Grundtanke, og derom har der heller ikke i Udvalget herſket nogen Uenighed. Udvalget har imidlertid fundet det rigtigt at ſtille enkelte Ændringsforſlag til Lovforſlaget. For det Førſte har Udvalget foreſlaaet at begrænſe Lovens Varighed til 5 Aar, for at man i den Tid kunde indhente de fornødne Erfaringer om, hvor Meget der vil indkomme, og hvorledes diſe Summer ville blive anvendte. Der har været nogen Betænkelighed hos forſjellige Medlemmer ved overhovedet at gaa ind paa de Regler, der ere foreſlaaede i Lovforſlaget. Enkelte Medlemmer baade i og uden for Udvalget have været betænkelige ved at lægge Kjøbenhavns Indkomſtkattelov til Grund for denne Vigning, iſær da denne Lov om Indkomſtkat ingenlunde er nogen ſærlig retferdig Lov. Andre have været noget i Tvivl om, hvorledes denne Lov vil virke paa den private Offervillighed med Henſyn til Opførelſen af nye Kirker, og have ønsket at ſe, hvorledes det vil gaa, om det ſkulde føre til, at man efterhaanden, i Stedet for ſom hidtil at ſamle Pengene privat, ſkulde komme mere ind paa at ſkyde diſe Foretagender over paa Kommunen ſom ſaadan, hvilket man ikke vilde anſe for heldigt. Der har i og udenfor Udvalget været yttrret det Ønſte, at man i det Hele kunde komme til en Overveieſe af, hvorledes man ſkulde gaa frem i Spørgsmaalet om Opførelſen og Vedligeholdelſen af nye Kirker ſaa vel i Kjøbenhavn ſom udenfor, ſaaledes ſom det ogsaa i det andet Thing er blevet antydet af ærede Medlemmer der. Af forſjellige Grunde alſaa er man kommen til at ſtille dette Ændringsforſlag om at indſkrænke Lovens

Varighed til 5 Aar, og man har dernæſt prøvet paa at gjøre det klart ved et andet Ændringsforſlag, at man ikke mod Kommunalbeſtyrelſens Villie kunde paalægge Beboerne en ſaadan Skat. Merede i det gamle Kancellis Dage var man paa det Rene med, at noget Saadant ikke kunde ſte. Der findes en Kancelliſkrivelse af 18de April 1835, der udtrykkelig hævder, at, naar der ſkal paalægges Beboerne i et Sogn eller i en By Bidrag til ſlige kirkelige Diemed, Diemed ſom dette, maa det ikke ſte, undtagen efter at de ere hørte og have givet deres Samtykke. Det maa være Repræſentanternes Sag at erklære ſig med Henſyn til Nødvendigheden og Størrelſen af den Sum, der ſkal tilveiebringes ved Vigningen. Den høitærede Miniſter udviklede ogsaa i det andet Thing, at det vilde være naturligt og billigt at give Kommunalbeſtyrelſen Indflydelse paa denne økonomiſke Side af Sagen, og det er muligt, at det er Meningen med den Beſtemmeſe, der ſtaar i § 2 om, at Reſolution om Vigningen ikke kan udſtedes, før der er „indhentet Betænkning fra Kommunalbeſtyrelſen“. Men da der jo kunde være nogen Tvivl, om ikke alligevel Administrationen kunde gjøre det mod Kommunalbeſtyrelſens Ønſte efter en ſaadan indhentet Betænkning, have vi foreſlaaet i Stedet for dette at indſætte: „efter Anbefaling fra Kommunalbeſtyrelſen“, hvorved der da ikke kan være nogen Tvivl i den Henſeende.

Endelig ere vi ogsaa efter den Forhandling, der ved 1ſte Behandling fandt Sted mellem den ærede Miniſter og mig, blevne enige om at foreſlaa, at den Beſtemmeſe i § 3 ſkulde udgaa, hvorefter Beløbet ogsaa ſkulde paalignes Perſoner, der ikke høre til Folkekirken eller noget her i Landet anerkjendt Troſſamfund. Som jeg allerede ved 1ſte Behandling gjorde opmærkning paa, have ſaadanne Perſoner hidtil ikke været dragne ind under Vigningen. Kjøbenhavns Magiſtrat har udtrykkelig reſolveret, at de ikke ſkulde ind under den, og der foreligger en ſkrivelse fra Kirke- og Underviſningsminiſteriet af 29de November 1869, ſom udtrykkelig hævder, at efter Beſtemmeſe i danſke Lov paahviler det ikke Kommunerne ſom ſaadan, men de vedkommende Sognebeboere, for ſaa vidt de høre til Sognekirken, at udrede ſaadanne Bidrag. Alſaa, det har ogsaa tidligere været Miniſteriets Anſkuelse. Den høitærede Miniſter for Kirke- og Underviſningsvæſenet har imidlertid nu den Opfattelſe, at det er en nødvendig Følge af Grundlovens Beſtemmeſe, at ogsaa diſe Perſoner blive dragne ind under Vigningen. ſkulde det være rigtigt, ſkulde Domſtolene give Miniſteren Medhold